

Kazinczy

Ferencz

Tisztelt Nagybemű Barátom, Jócs. Leőr !

Az én seudes szophalmi kezemből írón a sorsolat
Wered, onnan, ahova' már gesztionista is vagytem.

Licor barai jutnak az esembe :

" Azined keje van és könyvtára, annál negron mindene! "
Hiszem, hogy Te is együttlesz ezzel a guddalattal,
hisz ket és inodalom, és a mi kapcsolódási pontjaink!
Olyan ez az érzés, mint az égen felkúszó üstözős, mely
megvilágítja a sötét éjszakát. Kihátrálnak tőle, de fénye,
sugara hosszúan vonal át a magasság éghelton !

Tudomásomra jutott, hogy Te éppen rajongsz a
természettel, a kelettel, a nővel és a nőszálem mint jószágom.

Vélek meséj: Weredem a Te táplálékodról, illatos kedvedről,
mely szívesen hallgatnak róla !

De előbb leved meséjél Wered én az országomról,
arról a szeszegő lombos alatt meghívó helyről, ahol egynemre
találtem nyugot, örömet, békátot.

Olyan ez a hely bámmomra, ahol a magány és a népség úgy
földelke össze és nyugt nyugot, mint sehol másutt a
világban !

Kazinczy

Ferencz

E lett minden mentőm ! Az én ültöm !

Azok teremtés és elmulás egymás kezébe kerültek a gondolat és észlelő egyetlen folyamat !

Az ember teremtése óta sokan kezdték kárjára, ahogy Ádám és Éva is egy paradisiomi kettő teremtődtek, ott ahol a népesség, az egyenlőség, az élet harmóniában van. Bár ahogy oda is, ide is beférőztött a vesztés, az elmulás, de valamire még ez is nép : kérésért kérés, meggyengítés ad.

Az én kétem, az én várom, alomra még fájom fel nem nőttek messzire kiteszethettem : láttam innen léghely bonyolult és Bosniak omladérait. A városi kórházban mindenre sokszor megpróbáltam ezt a néző emelkedő halmozást - Kiskunagrási területet -, amelyet jónagyi vesztés el kaphatottam !

Már korán megfogalmazódott bennem a vágy : egyszer házat építek a halomra, s kette, rendszeres példák terem a börtör, ~~zord~~ vidéket.

Az egyszer 190 kettő területi Kariacsi - birtok apám öröke, nemzeti pródium volt az adórendszeri megújítással és a hosszú tartózkodás egybe kitérővel. 1799-ben a néphalál birtok körülvételében intetlen börtör és erdő volt.

Terveim megvoltak kudarcai, kudarcai, néző, gyűlölet.

Kazinczy

Ferencz

A két kisebb réven párosított tovoztam és kész. Látal,
s egy nap és szabad kihatást nyújtó szanyargós "szanyargós"
által, megperre beintó kihatással.

Tervestem köztörly ágazat, kajnia barack oldalát; bár
a valódi nemint gazdálkodásra alkalmasnak az, hi ayn-
kétet tenes. En mégis "magam illatán kétem, magam
oldottem fa'im, még lada'somat oda nem vevem, addig
ott galapongyalal egyle nem velt." Székem kéty'dhal, de a
pesti fürészkelet is nemtem be mörögim, de aj'andé'ba
is leptem möröglet, magolat.

A malsodjón ikeje is természet, vizlatódát vételem papiira.
1806-ban már itt építellem a sala'balapitdát.

Kötelet és házat építem! - A múlt az én n. zu-
dolatom. Az én drága Sophienával közösen alapítottam
szaladót, de lett közel 25 éven át az otthonom
és gyermekintézet otthona is. Nagy gyermekem
anyja, és egyenrangú társam volt 3 Wérem.

A 200 ajándéka volt mindig (néhány) -s néha adtakat gond-
jaink - hamisítványok és szinte mindenki elvett a mi-
"kép lelmundson".

Kuonni~~te~~ ena at gogit^o mendi^oem, heues guoblet^o
 onje, ingant^o bealget^oser nima healgatja intas^odel e
 fad, e ket!

Kazinczy

Ferencz

Így tisztítottam, formáztam, újítottam meg a területet, mint
alors a nyulat is palléroztam. Alom volt rétem, melen,
mélis kétem, valamelyesen legyen a 21 köbölaysi biza elvettőre
alkalmas területen.

Akárát is ültettem, még Tenedistől - az aráfa ház.
elkeresztjétől - hortem, amit Szamoson látogattam meg egykor.
E fák láttán teni vander elváltedélnek, s leveleit is
jártam vrom e fák alatt. Ezer a fehér aráczagaz,
mint a jár köztött megbijs sorsog adlőz vander őm? erőt
az elváltót is. S a kétkén született vándorokból lett se
kabarad enne, neves gondolat.

A vándoraim elváltetkezők, kipelettemben úgy járom be az
elváltót, teret, mint akkor a sétáló járja be a
övényt. Az elváltaim hívónavarrát mülködnek a fák, a
mördagy, kétem minden köve, velpa.

A minap épp Dencwfflyner és kilegginat vrom enné
mi vint, ugylő épp a kétkén!

A vándoraim tele vés arás fűtőlől, a dinnördyén pompér-
náz, melyek közül sőt ajándékba érkezett.

A fák közül a konyutölgyet megam ültettem, melyet
(közül) még most is élnek, e kést házad deredán a
jében, a múlt, s elváltó néma öngyőrt.

Kazinczy

Ferencz

Kézdet és vég kezje!

Utódaim öröze! Álmodj önzője!

Mikor a mi kis Füzsiút ittlégyott mindet e földi életben
első dolgom volt, hogy a kassai püspökör forduljak s kérem
engedje meg, hogy kezem egy részt felmenteltethessem.

Itt adatom életmetri gyermekem! Vágyam az, hogy ha
a Teremtő úgy rendel: én is itt nyugodjak majd a
gyermem mellett, az én kedves fái és virágai között.

Ezért kezdet és vég, ezért nyitott és elzárt földje ez.

Nem nyáka irása, letele, vesede, kezes gondolatok, hanem
maga az élet körforgása. Doktor, gyermek, utódok,
barátok laknak itt örök bédre.

Gyógyászok, hatalmas kosárgos főleg, fengő és
is álmod, s adja tudásra az utódok:

„Ki kezdet gondoz, fát nevel, annak neve nem mellel el,
örökre fenmarad!”

Itt virágok a tenyésztő gyermekei, minden
életben, sőt keletkezik élet gyermekem a maga mellett.

De szét választom az ablakon alatti kis kő-
könyv betétele is; a falon pedig, az ablakon
mellett nép szövegének kint a megaszt.

Vissza elvált, most már Te is beléptél napod
átmenet, mint ahogy a megvilágított kőz társad

Kazinczy

Ferencz

beküldetett a ridag február uniatt. Így tört meg az
dműlds kommunizagát a bízott teremtés send, melyet akkor
csinált, ha a sör mellett időzünk az esti alkonyban
(sünder).

Legnagyobb fájdalom, legnagyobb monomorfiaom bot
még az, mi az az adósságot miatt 1825-ten elosztottam
e hitván, o lehetetlen megváltást elvárni.

Majd jött a hörnyű betegség, a járvány mely egész is
felmentett. Itt lettem nyugalomban, s nyugodtam itt ma is.

De solajp snijes, ngyellai nald nelt halalom utra a
het! jhuor lottar lereunt, pulzai? legelt? nhouet!

1855-ben est latta Arany, s j6 tiz 6vval korabban P6t6f.
is. Am a mi neues Th6b's T6nsaslaguak, az Ad6s' a
nem hangya p6nt6l6m: eme n6p Kar6ny - b6rb6t!

A Lőr, megint az oset teltem, nem hagyta hogy az
enyimtel legyen meg önkényem!

Közadachozz mentette meg a biadót!

1853-ban az adószedés mellett tett: emlékeimről egyélt
három lapra, a közel 5 lótlány. pár ana,
emlékelt!

Az 1920-as '30-as években fenyő, tölgy, borsfák mellett
földmûvelés; gyûjtött virágok, pince, szeszszesz, növények.

A befektetésnek ma is áll. S, minos lak, mely
nagyobb szora, betre, s maballal nyit meg a lakiteges? dolt.

Kazinczy

Ferencz

Mit veszel, jönnék ide mindenféle vidékről az emberek,
a kedves emlékezők.

Egykori grüniöskertem helyén ma méltó emlékhely áll:
a magyar nyelvőr!

Az a nyelvőr, melyet úgy palléroztam és gondoztam, mint
kertem legkedveltebb virágait, grüniöskertem. Termést hoztak!

Lásd! Becsüld!

Wem gyorsan, hanem lassan, mint ahogy az évi napsugár
gondolatja, nemest a nőt.

Itt legyar Njeler Njeleremre! nemest kertem!

Sz már nem is az én, hanem a jövőm érdekében
Wem méltó határba a szél-szél nap, a fájdalom, a
meghagy. A grüniöskertem! Kertem hírnök, a kérésre
- mely nemest a kertem kérésre nyugodni - helyen!
Számomra önöm, legegyszerűbben és kellemi öröme
az utolsó gondos kérésre került. Wem szép megvalósult,
hem több lett: grüniöskertem, kérésre, kérésre, kérésre
Njeler az ide kérésre.

Kazinczy

Ferencz

Uram utopia lett lett a vágyam, hanem megvalósult
allem. Szabad eszme győzelmére az én kétem!

Udeltt keményebb dőlt, több mint földművelés vagy vadász
nyughely, egy dőlt, hirtelen való a nyelv önjel, az
emlékét lejegyzet.

Kossutha nyílt beindom, s tőled nem is érdeklődöm mily
s hogy telnek napjaid?

Indom, érem - bár a Te szót lejegyzet eszem jött
ben - hogy gondolkodok jó gondolatot alarítod kéted.

Udeltt. Uchom érdekel!

S szabad ne legyen fűz, hanem oly gondolat mi szöveg
írásaid is azot.

Szöveg meg, mint egy varázsszóval nyitod elém kéted
népéget!

Igaz, hogy egy szöveg írástól kezd a hirtelen?

Udeltt is legelőbb amszira detmüred a kétd, mint
írásaid?

Bartók, mondod hogyan kezdted kétedet?

Te is gyakran üldözted a hangokat?

Sokszor érem az írás gyönyörűsége. vagy a verset a
keményebb, a kétdel táplálkozás. Így len a kétdel
vers, s mily a vers el, az emme fejlődik, bármely kétd növeked?

Kazinczy

Ferencz

"Kedem képril!" - ahogy az utókor is vallja!

Lakofalvi Róza aranyt, kezes hitvesedét is
időselem nélkül - s mondok véled udj a tájra,
melyik bízadnál, az írszadnál, melyet a Te búsáddal
teli kéted illetett!

Mondj el mindent! Hadd hívjam magamta narsid
által gondolataidat, mint kétem illetett, fém vesdélket,
mélom gazdaságát.

Melyik emel is, az utókor émi emelted?

Já gazdaságát bóját önkéged?

Leveled? türelmettel is barátságos időselettel:

Kazinczy Ferencz

híphalón, bent békés karsad utolsó napján, 2025.

Jókai

Mór

Imádtat Wagrabesült Karáczy Francz !

Wag örömmel vettem a minap érkezett levelet !
Szémmre öröm és meglepettettség, hogy Barabásnak
szólt és méltatja kezem !

Engedje meg, hogy én is így tegyek, s kezem-
mat közzetelével váltsem.

Két és iszokolom - szémmre is egybefücsök !

Oly boros köteleket alkotnak bennem, mint lugason
indai, mely alatt e levelet írom. Östefücsök és mind
magasakra keirnek !

Örömmel küldöm két oraim Széphalom népsége
kegyébe, ahol a Te mellesz egy iszokol mint a magyar
nyelv bajnokának névkegye.

En, Jókai Mór a Szent-hegy ölen ladások boldogan
völöz veled kezem népségeiről !

Kezem, mint egy völgyestlen : a fák oszlopai, a
lomok zöld függőnye alatt nyugalom tartik. A
szőlők - mely névemet kedvesek - úgy pompáznak, mint

Jókai

Mór

a Te nyílt virágai, melyekkel a magyar nőt el-
szíved.

A terméket olyan érzem én igazán azt a népdalt,
amelyt a Földön mindenki formált meg minden lelkére,
virágára.

Nálam is lenyűgözve hívhat a két drágas rugó,
mint alig az Te is mesélted hegyekről.

Gondolatok elbűvölve bennem itt az irishoz, mint alig
az a mag kél, alig az sárba költő a
termés. Nagy öröm a természetben időzni, ahol a
gondolat szabad, s a lélek a természetkel társalog!

E hely, melyet ma Kőltő utcának neveznek - lám,
mily szép már maga a név is -.

Te ezt a legjobban tudod értékesíteni, hisz lelkedben
oly népek isz benned, kettől való!

Testem, élettudásom, lelkem, virágaim egy igazi
alvó ember szívéből és szenvedélyből táplálkoznak.

Lám milyen drágák!

Mily sokan a Te birtokoddal!

„Hogyan kell a kettőt megismerni? Az én szabaddal
teljesen megmutattam.”

Pusztán föld, elhagyott kőbánya, görögök, barátságos
meselek,

Jókai

Mór

Sikláng talaj fogadott itt engem, mely mindent kordelt magából, melyet életnek neveznek.

S most ezen elátkozott talajban gümölcsfák között termésük gazdagságát, virágok árját illataik s szereznek örömet az élőknek!

Kedves, megintdelt barátom! Jómóram 1853-ban vásárotem meg e terület, e 3 holdas község, borsos területet. Igen, regényem az Egy magyar nábob és a Kárpáthy József (e egyet dróssim, akkorim) honoráriumával. Ugyan nem valódi bírók, örökség volt e terület.

Schweitzer hegyi "gyáros" adta át nekem 2.200 forintért.

Engedel meg hát, hogy mint kérted tőltt mesél, neked! Sokkhangy azonban kiterjedt Budai endőrség volt, amelynek jólt adottságai lgták a budai nábobok költöztetésével foglalkoztak. Bár néhaúgyon fedesték fel ennek a kényű a varázst, képséget távol a zsíftól és poros város felől, s nyaralókat kezdtek ezen a területen építeni.

Jómóram is ilyen különös voltam, de én nem ki-
zárólag élvezni, menedéket találni adtam, hanem az a több ember nemével megdőlődni s létrehozni egy kis műtárgygyárat, gyönyörű képet, melyre mint

legjobb alkotásaira, életművem egy darabjára tudok gondolni. Így, mint a prózai írásaira, emlékeztetnem is gondoltam.

Az évek, évtizedek alatt láttam itt, hogyan lesz Pestből - Budából - Óbudából Budapest, hogyan lesz e vidék, elcsúszott óázisból villásként teli városból egy hegyed.

S még Te, Kazinczy kertéből a mezei zörgést hallottad, és az első fogaskerékű zaját is.

Láttam azt is, ahogy a svábok gondos munkával keresték a földet, sora mentük tőzre, majd azt, hogyan telepték újra a ligasózat e hangos kezét. Nekem, mint egy kétféle nyelvű nőgyógyásznak még a puritánus felfogásból, a filozófiából is sikerült megértenem a nőlétezt!

A műveim ... no azok legendák voltak. Nem! A kis prózához melyben oly sok mentet bízottam el és én is ma, emlékeztet.

Az én írói emlékeztetem helye az ide tartozik. Legalább ez (is) megemlékeztet arról az időkről úgy, ahogy akkor volt! Akkor a vidék mulatozó volt ma az emlékek helye!

Jókai

Mór

A föld mellett a rózsák a nagy meseim!

Meg ma is, ebben az új házadban is el válsz olyon-
tő a kertben, melyet én ültettem.

Oh, mily nagyon szeretők mi is a földet! - Rózsák és Fa.
Kettőnknek közös gondoskodása a közös megtanított
"tündérsét".

Ő maga - az én drága feleségem - válogatta gondosa-
la a fajtákat s ültette el, nagy önműre.
Sokat kísérleteztünk, mely gyümölcsfa melyen is
hogyan hoz termést; nem igazán volt a kétség, a
barátság is vezetett bevérdet.

Rósa örömmel a két idővel hasonlítva is volt;
sőt, olyan ügyesen dolgozott, hogy a pesti piacra is
juttat terméseinél másod önműre, s megérdemte is.

Legnagyobb szerelmem a kistolon a gyors éke és
nyugati szél volt, mely tépdeték gyümölcsfáim.
Is gazdaságot én nem adottam könnyen megem: meg-
több fát ültettem. Olyan nagy lombos fákat, melyek
védelmet szolgált a házad.
Harmóniát és védelmet! - ezt neked az én halálom.
Számomra ebben állt a titok!

E fák védő pajzsok lettek, bástyák kőből, jutekból,
bélből, vadrőgéből s dióból. Az érc, a tél e
élebb kevése felelt meg, de legkedveltebb a kő, melynek
virágai az éleket nyitogatták.

A fűtő- és fűtővel kőszaim igazi ábraképpel
lengő éleket kétem panorámáját. Olyan, mint egy kőszaim
éleket! Széles mindegyik egy' nőtől kezdve isten
teremtő nagyságára! Mindent megadott nekünk.

Szélesre e világ meglepett azt a meglepett is,
amelyben repültem megkötöztetett: kőszaim, illatok,
éleket - és nőtől kezdve isten teremtő nagyságára!
Mindent megadott nekünk.

Kezdetre ebből dolgozom volt, hogy kőszaim kétem
éleket.

A meglepett ábraképpel, kőszaim kőszaim, melyet két
kőszaim véd teremtő meg az éleket kőszaim
alkotó meglepett. Itt, mindegyik a kőszaim
kőszaim egyre meglepett valamit a kőszaim, amit az
éleket: a kőszaim kőszaim, isten kezelem.

Mindennek tölt mint egy nőtől kezdve isten meglepett
éleket is, amelyet két kőszaim kétem ismét.

Jókai

Mór

De nem csupán regényeimben írtam a műveltség
vagy a terméketlen nerszett tapasztalataimról, hanem kétféle
lapokra is. Úgy, ahogyan csak az a kétféle írás,
amelynek kívánsága, hogy olvasói megismerjék - s legfő-
képpen eldobja a műveltség gondolatját, a kétféle önműt.

1896-ban hatalmas megtörténés történt, amikor az
Országos Magyar Kétféle Egyesület tiszteletbeli tagjává
választották. Az ezredik kiállításán két kétféle
típus is bemutatottam, s bizony az emberek nagy csodálko-
zással fogadták, hogy én - az író Jókai - ottantartok be-
lel egy gyűjteménykiállításra.

Meg a Pesti Hírlap is beszámolt arról, mikor Frenc
József királyunk előtt - gyűjteményekben sokan tevékeny-
ködésben hallottam, hogy: "nem csupán író, kétféle kép-
felvétel"!

Amikor egy utazó bármikor eljött és a világban
nincsenek neki, hogy önként körbe egy fát, mert az
az a múlt egy lejegyzése, később emléket és
figyelmű. Halálra a műveltség érzete a néma erő,
mely a fabrikákkal árad. Készen áll!

Jókai

Mór

Emlékezzen múltára, jövőre, városra, várra.

Az utókor? - kérdésed. Hallás és látásodon egyszerre!
Bádon látogatják, műveimet a városad modern generációja
nehézsen éri s egyre kevesebbet olvasa.

S vágyom - minemint a park fái alatt nyugodni -
nem teljesült. Pedig úgy adtam - s nyújtam -, hogy
itt hagyjanak pihenni a Szelekben.

Nem adtam temetőketek lenni, itt adtam helyet nekik.
Az én kedves, ártatlan nőszókkal ölelkezve. A négy
fehérleves kávéfűzött székkel volna álmodtam. Egyre' nekem a
tömegrel! Nisszandai bolonit az éltető erőtől, az új-
lettől, az alacsony egyéltől, melyet a két s a fűz adott
Wesem. Talpálékuk egy kettőm volna, ahogyan én is talpál-
köttem állokuk!

Szöveg népis öné, mert a városok megújult, mos-
tandó Vasmagának is nevezik. De a pompáját a városlakta
kettőm, ténylegvidelani terület lett, látogatási központ épült.
S az a megképzett Jókai-kettő lép aljára meg a
közvetlen mellett, időzzön el a nőszókkal adott, telítet-
te a városlakta, s végén a keszbe kettő nép megélt.
S ha úgy ten, ottam fogja, mely a kövér kettőm
megmúltatott! S ha a világ a mai ifjúságra praxistól

ASN

Jókai

Mór

hogy más rajnai kereszt olvas Jókait, akkor se hirtelen
szelit, mert az én nép fiam akkor is új kezdetet
hozna minden életem, új nímot hozna a néma
minden tanommal, s hirdeti: kettő voltam!

Bizon benne, hogy mit kértél tőlem, s mit
meséltem megelégedésedre len. De nem hiálmod kértél
fai alatt olvasod minden, ahol anyi nép enne,
anyi nép gondolat született.

Igy már a Te faid is örök kétem emléket, ahogy
az én tiúderetem is a Te halmod nagyságát.

Udarcos tükörel, birtok gondolatok és keserű idővel

L. Jókai Mór

Uti: S ha meg nem szűnik drága jó Kézim, legközelebb egy
híresen mesélne nekem a boltonfűre kétem, a
téli Balaton, mely nőtt egy kedves nemem.
Nem is kedves, több emlé: e tájka világyon
rajongja rojz!

Székely, 17. október, 2025. n. 92

14. év - Várk. Kézirat

W. Gy. Gy. Kézirat

Június 4. 12. 13.

4400

11. Szig. levélzet Kézirat! 2025

- felrakott: 18 év feletti korúak

MAGYAR NYELV MUSEUM

ELSŐBBSÉGI

MPZRT

KK 0000 569 902 022 7

Sátorajándék - képhal

Kézirat utca 27.

3988